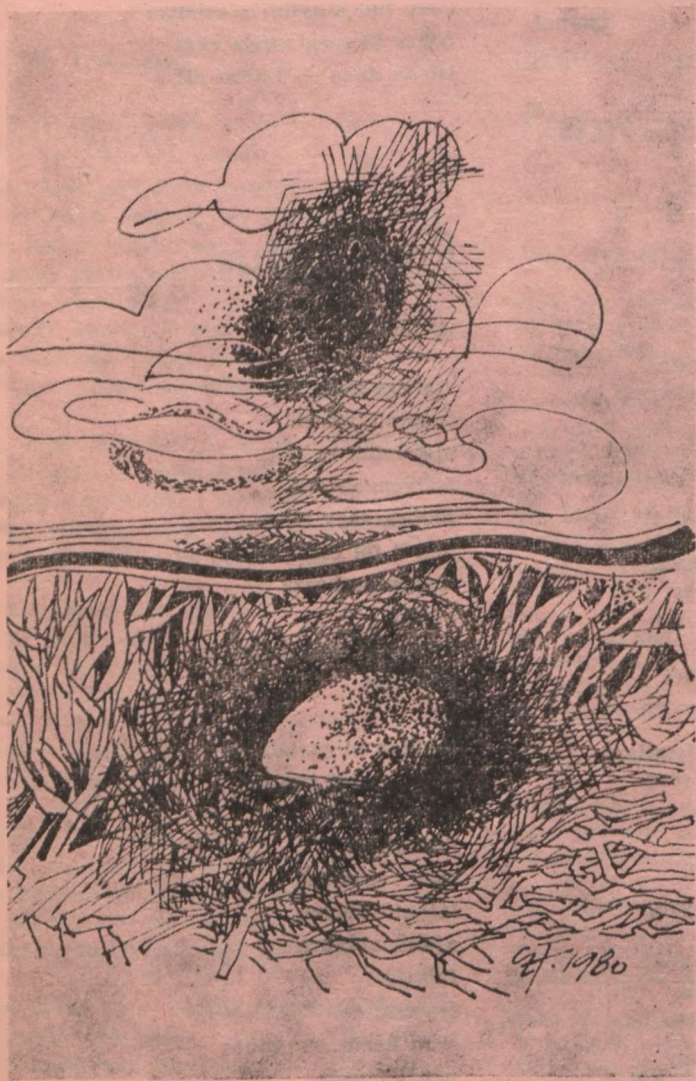

Lezsák Sándor

Csendélet, II.

A nyolcadik emeleten Öregasszony,
az Öregasszony a szobában üldögél.
Az Öregasszony kimegy a beépített konyhába,
az Öregasszony a beépített konyhában üldögél.
Az Öregasszony bemegy az erkélyes szobába,
nézi a szőnyegpadlót, kapcsolókat, radiátort.

Az Öregasszonynak van saját szobája is,
az Öregasszony bemegy a saját szobájába,
öltözik sötét ünneplőbe, hosszú haját megfésüli.
Az Öregasszony egyedül még nem ment le az utcára,
nehogy elinduljon, Mama, még elüti egy autót,
minden szerdán feljön az orvos, megfizetjük,
majd nyáron elvisszük a Balatonhoz világot látni.
De az Öregasszony egyedül akar lemenni az utcára,
titkolta szándékát, mint lányságát a katonák előtt.

Az Öregasszony a korlátba kapaszkodik,
az Öregasszony megáll a lépcsőfordulóknál,
mert hiába zümmög a lift, az Öregasszony
nem szeret idegen kutyákat simogatni.
Az Öregasszony a kapuban pihen, lassan elindul,
nézi a virágokat: négy forint, hat forint, tizenöt forint.
Az Öregasszony nézi a kicsi játszótérrel,
az ötágú esemetefákat, a dudvás szemétkupacot.
Az Öregasszony most is csodálkozik, mert a távoli Városban
utcák voltak, macskakő, hetipiác és kirakatok.

Az Öregasszonynak eszébe jut Jancsi és Juliska meséje,
akik az erdőben kenyérmorzsát szórtak maguk után,
és ekkor az Öregasszony félni kezd, megjegyzi a virágboltot,
a kőpadokat, a fekete-fehér kockás kőasztalt, a buszmegállót,
és az Öregasszony újra elindul, megy, mendegél:
az Öregasszony keresi a templomot.

Oldalról jönnek a Zenék

A néni arca imakönyvben margaréta,
öleli hideg holddudvara: fehér haj
és csipkegallér. Mintha ibolyakék
paplanon járna, a háttér csúszik
télbe, nyárba: KÉREK TEJET, FRISS
KENYERET, HOLNAP PATIKÁBA MEGYEK:
vékony-mozdulatát a ruha elnyeli,
de fénylik a szeme, ha megjön az
esteli csönd, a találkozás ideje:
illegális nyugalom, mert évek óta
este tízkor besötétít, fény hervad
az ablakon, a csészében forró tea,
megissza a esöppet, hallgatózik
egy keveset a hűvös előszobában,
és fél tizenegykor hajlik a Rádió
mellett: híreket hallgat, a fia
mond híreket. A mondatok értelmét
már régen nem figyeli, a hangokat
átszűri: TEGNAP SOKKAL TISZTÁBBAN
BESZÉLT, BIZTOSAN MEGHÜLT SZEGÉNY,
a hangsúlyokból arcot csiszolgat,
kedvet, de JAJ, a hangok mellett
zaj szivárog: s oldalról jönnek a
Zenék, szünetjelekkel ölelkeznek,
zörejek zavaró repülésben, zizegő
celofánok: katapult-hangszilánkok
erősödnek, csillapodnak, és a néni
fölriad: MEGINT ELMEGY A HANG, JAJ
MEGINT ELMENT A HANG!

Tiszta arca
imakönyvben margaréta, öleli hideg
holddudvara: fehér haj és csipke-
gallér. Mintha ibolyakék paplanon
járna, a háttér csúszik télbe,
nyárba: az Isten is csak médium.